

Egelind instruerer sommerrevy

REVYNYT: Denne sommer kaster Det Kongelige Teater sig for første gang over den hæderkronede danske revygenre. Det bliver Søs Egelind og Claus Flygare, der skal iscenesætte.

Efter den første uges prøveforløb stod det klart, at der var forskellige opfattelser af revyens karakter. Som en konsekvens har Flemming Jensen trukket sig fra produktionen, og iscenesættelsen af revyen er nu lagt i hænderne på Søs Egelind og den aktuelle Reumert-vinder Claus Flygare. /ritzau/

KÆRLIGHED, HENGIVELSE, fortvivlelse, kulde, ondskab: nogle af de mange elementer i Jomfru Ane Teatrets forestilling.

Grimhedens evige forbandelse

TEATER

Sergei Belbel: "Jeg er grim"

★★★★☆☆

Øm i nakken var jeg efter denne premiere - øm, fordi en del af dramaet foregik på en ophøjet rampe bag publikums ryg, så at man måtte dreje sig så meget som muligt. Hvad instruktøren Gitte Aagaards højere bagtanke med den foreteelse er, blæser i vinden, for instruktionen har ellers givet stykket et flot tempo og en afvekslende modus vivendi i Karin Seisbølls alternerende scenografi.

Det er en dyster forestilling, og den har sine svage punkter, men det ændrer ikke ved, at denne episodiske forestilling er en stor og gyldig satsning fra Jomfru Ane Teatrets side.

Det er barske løjer, der sættes an ved hovedpersonens allerførste replik: "Jeg er grim." Derefter behandler stykket om, hvilke psykologiske og realistiske konsekvenser denne ganske rigtige selverkendelse får. Dette evigtgyldige psykologiske spil er kombineret med en mere tidsbestemt satire over

MALENE MELSEN spiller hovedrollen med en farlig, lurende galskab under overfladen.

en ganske bestemt kynisk Karl Smart type, der ryger ind i en deroute, hvori han møder kærligheden og hengivelsen.

Stykket er delvis en musical med viser, specielt komponeret til forestillingen af Jacob Rose. Det er kompositioner med en ofte næsten påtrængende musikalsk nerve og et flot tekstligt udtryk, som især Malene Melsen har godt fat på. Første akts afsluttende danse macabre er gribende.

Malene Melsen har den store rolle som den grimme pige. Hendes skikkelse står

sikkert tegnet og er blændende gennemført med den fornødne anelse af farlig galskab bag facaden. Hårdheden, hadet, ondskabens snildhed, kulden i væsenet kommer frem, da publikum omfatter hende med størst medynk over venindens svigt. Og til sidst den store fortvivlelse i hendes konkrete forbandelse af kærligheden og det liv, der ikke er værd at leve.

Allan Helge Jensen er den højt skrålende, men intetsigende Sebastian. Hans ydre dækker alt hos idolet, og han udleverer figuren med

en ironi så kraftig, at den tykke satire griber ind over den.

Af en række forskellige figurer trækker Michael Derlev især journalisten, der balancerer mellem en vis professionel kannibalisme sammen med et svingfuldt privat engagement, hårdt op. Anne Voigt Christiansen har en travl aften med utallige omklædninger og tilhørende rolleskift fra den sensuelle, sexfikserede og troløse veninde over professionelle sygeplejerske til den meget distingverede sekretær. Alle typerne blev gyldige på scenen.

Lang er forestillingen - det kan ikke nægtes. Næsten tre timer tog premieren med sine fremkaldelser og stående ovationer, en efterhånden temmelig nedslidt, lemningeagtig hyldestform: én rejser sig, og langsomt kommer hele salen.

Jens Henneberg
kultur@nordjyske.dk

■ Sergei Belbel: "Jeg er grim"

Instruktion: Gitte Aagaard
Scenografi: Karin Seisbøll
Jomfru Ane Teatret.
Stykket spiller til 24. maj.

Ungdomsdigte

BØGER

Poul Larsen: "Karruselkys"

★★★★☆☆

Jeg kunne næsten have genbragt min anmeldelse af Larsens "Hune-digte", der blev bragt for et par måneder siden. Denne gang er det ikke det næromantiske alderdomsblik, der tager et kig på verden, men blikket gennem en maske kaldet Thomas og sigter mod et publikum på 14-17 år.

Som sidst er der stor fortælleglæde parret med et ønske om at lege med sproget, men det er bare ikke nok til at gøre et digt godt.

Det er ikke nok, at man bryder linjerne og har noget på hjertet, for det gode digt er noget mere end summen af sine enkeltdelen - dette som de på fransk for et par hundrede år siden yndede at kalde "je ne sais quoi," som vi på dansk kaldte "jeg ved ej hvad", og som vi i dag kender under begrebet X-faktor.

Dette "mere" er der ikke i

Larsens digte; og i virkeligheden irriterer det mig som læser, at Larsen skriver digte: Hans fortælleglæde og sproglige lattermildhed ville stå sig meget bedre i novel-leformen.

Digtene er om kærlighedens genvordigheder, som de ser ud fra en teenagerdrenge side. Omskiftelighederne, troen på at man skal dø af kærlighedssorg, ekstasen i den første forelskelse, hvor alt er nyt og fremmed ... det er alt sammen med, men gad vide om 14- til 17-årige ville læse det?

Digtningen er upopulær blandt unge, fordi de er blevet opdraget til, at den genre er svært tilgængelig af uformående lærere i folkeskolen, og dem der kommer i gymnasiet får ikke ændret en døjt ved det forhold.

Christian Stokbro Karlsen
kultur@nordjyske.dk

■ Poul Larsen: "Karruselkys"

59 sider, 112 kr.
Forlaget Følfod

Giv ham en chance

CD POP/ROCK

Peter Larsen: "Nothing Left To Say"

★★★★☆☆

Er der noget, sangeren, sangskriveren og guitaristen Peter Larsen fra Aalborg ikke går og putter med, er det hans ret åbenlyse forbilleder og inspirationskilder.

Faktisk skal man ikke særligt langt ind i det første af 12 nye numre, "Don't Put the Blame On Me", før tanker går i retning af Bruce Springsteen. Uden Roy Orbison ingen "When I Die" - i hvert fald ikke sådan som Peter Larsen synger den.

På den god dag kunne et nummer som "Brand New Song" såmænd godt være sneget ind hos Bryan Ferry, kendt både med og uden resten af Roxy Music.

Og det er svært at forestille sig, at et band som Big Fat Snake ville have nogen problemer med at optræde med en sang som "Sad Man Sad".

Som sådan er der rent musikalsk ikke noget videre nyskabende ved Peter Larsens

måde at gå til pop/rocken på - men det gør omvendt ikke hans sange mindre bundsolide. Eller mindre iørespringende.

Tværtimod bliver de fleste af sangene støt og roligt bedre for hvert lyt. Med den tjepe "Born On A Friday Night" forrest, fulgt af den sprogligt finurlige "Sad Man Sad" med den sært bagvendt eller måske snarere bittersøde hyldest til en kvinde, som fortælleren må have brændt sig på: "Because you're a pain, you're destruction, you make a happy man sad, you make a sad man sad".

Det kan godt tage lidt tid at lytte sig ordentligt ind på "Nothing Left To Say" - også fordi Peter Larsen ikke rigtigt har stemmen til virkelig at synge igennem - men hørt som helhed og gerne ud i ét er den ret givende.

Ove Nørhave

ove.noerhave@nordjyske.dk

■ Peter Larsen: "Nothing Left To Say"

Larsong/Promote it!

